

- a) Czy ma to zastosowanie również wtedy, gdy ani zbywający, ani przejmujący nie są stroną układu zbiorowego ani nie należą do takiej strony, tzn. jeżeli uregulowania układu zbiorowego już przed przejęciem przedsiębiorstwa lub zakładu nie stosowałyby się do stosunku pracy ze zbywającym, gdyby nie zawarto w umowie o pracę porozumienia na zasadzie autonomii woli dotyczącego klauzuli odsyłającej?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

Czy zasada ta obowiązuje także wtedy, gdy zbywający i przejmujący są przedsiębiorstwami z tej samej grupy?

II.

- 1) Czy w zakresie, w jakim prawo krajowe przewiduje na rzecz przejmującego zarówno oparte na porozumieniu stron, jak i jednostronne możliwości dopasowania umowy o pracę, art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu dokonującemu transpozycji dyrektyw 77/187/EWG⁽¹⁾ lub 2001/23/WE, które przewiduje, że w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu przejmujący jest związany warunkami pracy indywidualnie uzgodnionymi na zasadzie autonomii woli przez zbywającego z pracownikami przed przejęciem zakładu, jak gdyby on sam je uzgodnił, także wtedy, gdy te warunki sprawiają, że określone uregulowania układu zbiorowego, który w przeciwnym razie nie obowiązywałyby w odniesieniu do danego stosunku pracy, w sposób dynamiczny stają się częścią umowy o pracę?

⁽¹⁾ Dyrektywa w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16).

⁽²⁾ Dyrektywa w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich, odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 61, s. 26).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 18 grudnia 2015 r. – Online Games Handels GmbH i Frank Breuer
i in./Landespolizeidirektion Oberösterreich.**

(Sprawa C-685/15)

(2016/C 118/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Online Games Handels GmbH, Frank Breuer, Nicole Enter, Astrid Walden

Strona pozwana: Landespolizeidirektion Oberösterreich

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 TFUE wzgl. art. 49 TFUE i nast. w świetle art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że przepisy te w obliczu orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (w szczególności jeżeli chodzi o jego wyrok z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie 64962/01, pkt 54), dotyczącego wymogów w zakresie obiektywności oraz bezstronności sądu, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi dowody, jakie należy przedstawić w ramach postępowania administracyjnego o charakterze karnym, mające uzasadnić chroniony prawem karnym quasi-monopol w ramach krajowego rynku gier losowych, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (w szczególności z uwzględnieniem wyroku z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-390/12⁽¹⁾) nie mają być opisane i określone przez organ karny (albo inny państwowy organ ścigania) w ramach ich funkcji jako przedstawicieli oskarżenia, lecz mają najpierw zostać opisane i określone raczej z własnej inicjatywy i niezależnie od aktywności stron postępowania przez sąd powołany (w postaci tej samej osoby lub funkcji) do rozstrzygnięcia o zgodności z prawem zaskarżonych środków karnych, a następnie przez ten sam sąd dowody te mają zostać w autonomiczny sposób śledczy przeprowadzone i ocenione?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:281 – „Pfleger i in.”.